

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Maria Cristina Elisabetta Ornano

Strona pozwana: Ministero della Giustizia, Direzione Generale dei Magistrati del Ministero

Pytania prejudycjalne

1) Czy art. 11 akapit pierwszy pkt 1, art. 11 akapit pierwszy pkt 2 lit. b) i art. 11 akapit pierwszy pkt 3 oraz motywy ostatni i przedostatni dyrektywy Rady 92/85/EWG z dnia 19 października 1992 r.⁽¹⁾ oraz art. 157 TFUE (dawny art. 141 TWE) ust. 1, 2 i 4; art. 158 TFUE (dawny art. 142 TWE) w zakresie, w jakim stanowi, że „Państwa członkowskie dokładają starań, aby utrzymać istniejącą równowagę systemów płatnych urlopów”; art. 2 ust. 2 lit. c) w związku z art. 14 ust. 1 lit. c) dyrektywy 2006/54⁽²⁾ oraz art. 15 i motywy 23 i 24 dyrektywy 2006/54/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 5 lipca 2006 r. i wreszcie art. 23 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej 2000/C 364/01 stoją na przeszkodzie uregulowaniu krajowemu, które na podstawie art. 3 akapit pierwszy ustawy z dnia 19 lutego 1981 r. nr 27 w brzmieniu obowiązującym przed zmianą wprowadzoną art. 1 ust. 325 ustawy z dnia 30 grudnia 2004 r. nr 311, uniemożliwia wypłatę przewidzianego w nim dodatku za okresy obowiązkowego urlopu macierzyńskiego przed dniem 1 stycznia 2005 r.?

⁽¹⁾ Dyrektywa Rady 92/85/EWG z dnia 19 października 1992 r. w sprawie wprowadzenia środków służących wspieraniu poprawy w miejscu pracy bezpieczeństwa i zdrowia pracownic w ciąży, pracownic, które niedawno rodziły, i pracownic karmiących piersią (dziesiąta dyrektywa szczegółowa w rozumieniu art. 16 ust. 1 dyrektywy 89/391/EWG) (Dz.U. L 348, s. 1).

⁽²⁾ Dyrektywa 2006/54/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 5 lipca 2006 r. w sprawie wprowadzenia w życie zasady równości szans oraz równego traktowania kobiet i mężczyzn w dziedzinie zatrudnienia i pracy (wersja przededagowana) (Dz.U. L 204, s. 23).

Odwołanie od wyroku Sądu (czwarta izba) wydanego w dniu 29 kwietnia 2015 r. w sprawie T-217/11, Staelen/Europejski Rzecznik Praw Obywatelskich, wniesione w dniu 6 lipca 2015 r. przez Europejskiego Rzecznika Praw Obywatelskich

(Sprawa C-337/15 P)

(2015/C 294/54)

Język postępowania: francuski

Strony

Wnoszący odwołanie: Europejski Rzecznik Praw Obywatelskich (przedstawiciel: G. Grill, pełnomocnik)

Druga strona postępowania: Claire Staelen

Żądania wnoszącego odwołanie

Tytułem żądania głównego:

— uchylenie wyroku Sądu w sprawie T-217/11 w zakresie, w jakim, po pierwsze, Sąd stwierdził, że a) Rzecznik dopuścił się szeregu nieprawidłowości, stanowiących wystarczająco istotne naruszenie prawa Unii; b) krzywda została udowodniona; oraz c) między stwierdzonymi przez Sąd nieprawidłowościami a krzywdą istnieje związek przyczynowy; oraz po drugie, zasądził od Rzecznika zapłatę na rzecz C. Staelen zadośćuczynienia w wysokości 7 000 EUR;

— w przypadku uchylenia wyroku Sądu oddalenie skargi jako bezzasadnej;

Tytułem żądania ewentualnego:

— w przypadku uchylenia wyroku Sądu przekazanie sprawy Sądowi do ponownego rozpoznania; oraz

— orzeczenie o kosztach na zasadzie słuszności.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie odwołania Rzecznik podnosi zarzuty dotyczące szeregu naruszeń prawa.

Po pierwsze, zdaniem Rzecznika Sąd naruszył prawo, uznając, że samo naruszenie obowiązku dochowania należytej staranności wystarczy, aby uznać, iż doszło do wystarczająco istotnego naruszenia norm prawnych. W ocenie Rzecznika owo stwierdzenie Sądu pozostaje w sprzeczności z orzecznictwem dotyczącym odpowiedzialności pozaumownej, które wymaga wykazania, że doszło do wystarczająco istotnego naruszenia norm prawnych przyznających prawa jednostkom i podkreśla, że decydującym kryterium pozwalającym na uznanie, że owa przesłanka została spełniona, jest oczywiste i istotne naruszenie przez daną instytucję granic przysługujących jej uprawnień dyskrecyjnych. Sąd nie wziął pod uwagę szczególnego charakteru funkcji Rzecznika ani w szczególności tego, że w ramach prowadzonych dochodzeń przysługują mu bardzo szerokie uprawnienia dyskrecyjne.

Po drugie, Rzecznik kwestionuje też ocenę Sądu, że przeświadczenie Rzecznika, iż wyjaśnienia udzielone mu przez instytucję w trakcie dochodzenia są przekonujące, nie zwalnia go z obowiązku upewnienia się, że okoliczności faktyczne, na których opierają się te wyjaśnienia, są prawdziwe, zwłaszcza wtedy, gdy wyjaśnienia te stanowią jedyną podstawę stwierdzenia przez niego braku niewłaściwego administrowania po stronie wspomnianej instytucji. Otóż w ocenie Rzecznika instytucje są obowiązane udzielać mu prawidłowych informacji, w związku z czym ma prawo opierać swoje wnioski na informacjach, które zostały mu udzielone, chyba że ma podstawy, aby wątpić w ich wiarygodność. Rzecznik uważa wobec tego, że nie miał żadnych powodów, aby obawiać się, że udzielone mu informacje nie są zgodne ze stanem faktycznym.

Po trzecie, chociaż Rzecznik podziela wniosek Sądu, że niektóre jego odpowiedzi zostały udzielone z naruszeniem rozsądnego terminu, nie zgadza się, że takie naruszenie prawa Unii można uznać za wystarczająco istotne. W rezultacie przesłanki odpowiedzialności pozaumownej Unii nie zostały spełnione.

Po czwarte, w ocenie Rzecznika Sąd naruszył prawo, w żaden sposób nie wyjaśniając powodów, dla których utratę przez C. Staelen zaufania do jego urzędu uznał za krzywdę.

Po piąte wreszcie, Rzecznik kwestionuje istnienie związku przyczynowego między zarzucanymi mu nieprawidłowościami a utratą zaufania do jego urzędu przez C. Staelen.

Odwołanie od wyroku Sądu (czwarta izba) wydanego w dniu 29 kwietnia 2015 r. w sprawie T-217/11, Staelen/Europejski Rzecznik Praw Obywatelskich, wniesione w dniu 7 lipca 2015 r. przez Claire Staelen

(Sprawa C-338/15 P)

(2015/C 294/55)

Język postępowania: francuski

Strony

Wnosząca odwołanie: Claire Staelen (przedstawiciel: adwokat V. Olona)

Druga strona postępowania: Europejski Rzecznik Praw Obywatelskich

Żądania wnoszącej odwołanie

- uchylenie wyroku Sądu z dnia 29 kwietnia 2015 r. w sprawie T-217/11, Staelen/Europejski Rzecznik Praw Obywatelskich;
- w rezultacie uwzględnienie wniosku wnoszącej odwołanie o zadośćuczynienie za krzywdę, jakiej doznała wskutek niekorzystnych dla niej działań, którą wnosząca odwołanie szacuje na kwotę 50 000 EUR;